



விதியின் மலே எனக்கு நம்பிக்கை இல்லை. ஆனாலும் சில விடயங்களை வாழ்க்கையில் சந்திக்கும் பொழுது ஆச்சரியமாக இருக்கிறது.

வாழ்க்கையில், ஒரு குறிப்பிட்ட முகங்களே எப்பொழுதும் எங்களைச் சூற்றி இருக்கின்றன. சில முகங்கள் எப்பொழுதாவது அபிர்வமாகத் தனியாகிவிடுகின்றன. ஒரு சில முகங்கள் முன்னர் எங்கயே போர்த்த ஞாபகத்தை ஏற்படுத்தி விட்டு விலகிப் போய் விடுகின்றன. இன்னும் சில கொஞ்சக் காலம் உறவாடி விட்டு தொலைந்து போய் விடுகின்றன. இந்த முகத்தை இனி வாழ்க்கையிலேயே பார்க்கக் கூடாது என்று கோபத்தோடு சொல்ல வகையும் முகங்களும் கொஞ்சமாக இருக்கத்தான் செய்கின்றன.

யரேமனிக்கு நான் புலம் பெயர்ந்த காலகட்டத்தில் கிழக்கு-மேற்கு என யரேமனி இரண்டாக வறோபட்டு இருந்தது. அன்று, நான் வசித்துக் கொண்டிருக்கும் நகரத்தில் எனது குடும்பம் மட்டும் தான் ஓரேயொரு தமிழ் குடும்பம். அப்பொழுது வளையாட்டவர்களுக்கு எதிரான தாக்குதல்கள் அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாக நடந்து கொண்டிருந்த வேளையில் அந்த நகரத்தில் கார்வண்ணர்களாக நாங்கள் மட்டும் உலா வந்து கொண்டிருந்தோம். உறவுகள், நண்பர்கள் என்று யாரும் இல்லாமல் தனித்து இருந்ததால் எந்நேரமும் அச்சம் ஒன்று என்னுடன் கலந்திருந்தது.

புது இடம், புதுப் பாடசாலை, புதிய நண்பர்கள் என எல்லாமே முழுவதும் மாறுபட்டிருந்ததால் பிள்ளைகள் மகிழ்ச்சியாக இருந்தார்கள். வளையாட்டவர்களுக்கு எதிரான நாசிகளிடம் இருந்த அச்சுறுத்தல்கள் அவர்களுக்கு அப்பொழுது தெரியவில்லை. அதைப் பரிதாக்கிக் காட்டி பிள்ளைகளை அச்சங்களோடு வளர்க்க நான் விரும்பவும் இல்லை. ஆனாலும் நான் எப்பொழுதும் எச்சரிக்கையுடனேயே இருந்தேன். இரவில் சிறுசிறு சத்தங்களும் எனக்கு விழிப்பைக் கொண்டு வந்து விடும். பல நாட்கள் கோழித்தட்டிக் கம் என்றாலும் கூட சில நாட்களில் நான்கும் பகர்ணனாகி விடுவனே.

பகலில் செய்த வேலை அலுப்பில் அன்று ஆழ்ந்த நித்திரையில் இருந்தேன். கதவு தட்டப்படும் சத்தம் கேட்டது. அந்தச் சத்தம் கனவிலா நினவிலா என்று நான் உணரவும் முன்னரே எனது மனவை எனனை உலுப்பிய வேகத்தில் எழுந்து விட்டேன். என் வீட்டுக் கதவுதான் தட்டப்பட்டதுக் கொண்டிருந்தது. நித்திரைக் கழிப்பம், அத்தோடு சேர்ந்து விட்ட பயம் இரண்டும் இணைந்து என்னைச் சிறிது நேரம் இயக்கம் இல்லாமல் செய்து விட்டிருந்தன. என்ன நடக்கிறது என்ற கழிப்பத்தில் நான் இருந்த பொழுது, "கதவு உடனே சீடும் போல இருக்க" என்ற எனது மனவையின் காரல், "யோவ் எதாவது செய்" என்று என்னை எச்சரித்தது.

"mach die Tür auf " (கதவதைத் திற) என்று வளையே இரூந்து கர்ஜித்த கரலம் மரக கதவினபடாகப் புகுந்து காதுக்குள் நுளந்தது சுவெப்பறையை உடதையுக் கொண்டிருந்தது. வளையே எத்தனை பரே? ஓர்வனா? அல்லது ஓர் கழுவா? நான் தனி ஓர்வனாக எப்படி சமாளிக்கப் போகிறேன்? என்று கணக்குப் போட்டுப் பாரக்க புதட்டம் எனக்கு இன்னும் அதிகமாகிப் போனது. என்ன செய்வது என்று எனக்குத் தெரியவில்லை. ஆனாலும் வருவதை எதிர்கொள்ளத் தானே வேண்டும். மெதுவாக என்ன நானே தயார் செய்து கொள்ளத் தொடங்கினேன். மூதற் கட்டமாக பொலிஸுக்கு அறிவிக்கும்படி மனவையிடம் சொல்லி விட்டது, பிள்ளைகள் எழுந்து விடாமல் இருக்கவும் அவர்களது பாதுகாப்பைக் கருதியும் அவர்கள் து அறகை கதவுகளை

ச சாத்தி வதைத்தனே. கட்டில் மெத்தையை த தாங்கும் சட்டம் ஒன்றினை எடுத்து வந்து கதவின பக்கமாக ஒளித்து வதைத்தனே. இப்பொழுது என நினைவுக்கு வந்தவர் சாண்டோ மணியம் மாஸ்ரர்.

எண்பதுகளின் ஆரம்பத்தில் எனக்குத் தற்பாதுகாப்பிற்கான பயிற்சி தேவைப்பட்டது. சோதி அண்ணனிடம் கராட்டி பயிற்சி எடுக்கலாம் என்று நான் எண்ணி இருந்த வளையில் ஓர்நாள அவர் பயிற்சி கொடுத்துக் கொண்டிருந்த வீரவாகு கிட்டங்கிக் குள் அதிரடிப் படையுக்கு சோதி அண்ணனையும், பயிற்சி பெற்றுக் கொண்டிருந்த மாணவர்களையும் அள்ளிக் கொண்டு போனது. அதன் பிறகுதான் சாண்டோ மணியம் மாஸ்ரரிடம் பயிற்சிகள் பெற ஆரம்பித்தனே. நான் பயிற்சிக் குப் போவது எப்படியோ எனது நட்பு வட்டத்துக்குள் கசிந்து விட்டது. "பாத்து மச்சான். கண்டபடி எக்ச்சைஸ் செய்யாதே. பிறகு எலும்பெல்லாம் மசில்ஸ் வகைக் கப்போவது" என்று எச்சரித்து அனுப்பி வதைத்தார்கள்.

அன்று சாண்டோ மணியம் மாஸ்ரரிடம் நான் பெற்ற பயிற்சியை இப்பொழுது நினைத்துப் பார்த்தனே. "உன்னை விடப் பலசாலியான ஓர்வன் உன்னை வகைமாகத் தாக்க வரும் பொழுது இடது பக்கமாகவோ அல்லது வலது பக்கமாகவோ சற்று ஒதுங்கி அவனது கையைப் பிடித்து, அவனது வகைத்தோடு உனது பலத்தையும் சரேத்து இழுத்து கீழே விழுத்தி விட வேண்டும். பின்னர் அவனது மூதுகில் இரண்டு மூங்கால் களால் அழுத்தி அமர்ந்து கொண்டு அவனது கழுத்தை நாடியோடு சரேத்து மலே நோக்கி இழுத்து ப பிடித்துக் கொள்ள வேண்டும். அவன் திமிறும் பொழுதோ அல்லது உன்னை விழுத்தி எழும்ப முயற்சிக் கும் பொழுதோ அவனது கழுத்தை மலே நோக்கி இன்னும் பலம் கொண்டு இழுக்க வேண்டும்" சாண்டோ மணியம் மாஸ்ரர் சொல்லித் தந்து, விளையாட்டின் போது பயின்றதை இப்பொழுது நினைவில் சய்யப் போகிறேன்.

கதவு உடன்து இப்பொழுது ஓட்டை விழுந்து விட்டது. ஓட்டையினபடாகப் பார்த்தனே. வளையே ஓர்யொரு முகம் தான் தெரிந்தது. அது எனக்குக் கொஞ்சம் தரையத் ததைத் தந்தது. ஆனால் நிலமதைதான் அந்தப் பக்கம் தீ விரமாகப் போயிருந்தது. என்னகை கண்டவாடன கதவை உதகைக் கும் அவனது வகைம் இன்னும் அதிகரித்திருந்தது. எவ்வளவு நரேம தான் உதகைகளைத் தாங்குவது? கதவு தன் வாழ்வை முடித்துக் கொண்டு வாய் பிழந்து நின்றது. சிங்கத்தை எதிர்கொள்ள சிறு எலி வீட்டுக்குள்ளே தயாராக நின்றது.

என்ன ஆச்சரியம். முன்பு சாண்டலோ மணியம் மாஸ் ரரிடம் பயிற்சி பெற்றது அப்படியே எனக்குக் கைகபி வந்தது. நான் இழுத்து அவனதைத் தள்ளி விட்ட வகைத்தில் அவன் கொரிடலோரில் விழுந்து விட்டான். விழுந்தவனைப் பார்த்தனே. எனக்கு வசதியாக மதுகைக் காட்பிக் கொண்டு தரையில் குப்புறப் படுத்துத் திருந்தான். சாண்டலோ மணியம் மாஸ் ரரின அடுத்த பயிற்சியும் சரியாக வந்திருந்தது. பொலிஸ் வரும் வரை அவனை இப்படியே தரையோடு அழுத்திப் பிடித்துக் கொள்ளலாம் என்ற நம்பிக்கை எனக்குள் துளிர்ந்தது.

இதற்குள் எனது மடித்தமகனின் நித்திரையை எனது மனவை கலதைத் திருக்க வணேடும். நித்திரைக் கலக்கத்தில் தனது அறவை வாசலில் வந்து நின்றான். என்ன நினைத்தானோ திரியவில்லை. ஓடிச் சென்று பொருட்கள் வகைக்கும் அறையைத் திறந்து கபிட்டுத்தடி எடுத்து வந்து யரே மன்காரனின் பின்பக்கம் அடிக் ஆரம்பித்தான். அவன் அடித்த அடிகளில் எழுபத்தந்தை து வீ தமானவை தரையிலே விழுந்தன. தரையில் பட்டு கபிட்டுத்தடி உடன்து போயிற்று. மீண்டும் ஓடிப் போய் அடுத்த கபிட்டுத்தடியை எடுத்து வந்து மீண்டும் தரகைக்கும், யரே மன்காரனுக்கும் அடிக் த த தொடங்கினான்.

எழுந்து,

அவனை

த

துக்க முடியாத நிலையில் நான் இருந்தனே. அன்றைய காலத்தில் எனக்கிருந்த பொருளாதார நிலையில் ஒரு கபிட்டுத்தடி வாங்குவே யோசிக்க வணே டி இருந்தது.

மலிவாகப் போட்டிருந்ததால் எதற்கும் இருக்க ட்டும் என்று இரண்டு

கபிட்டுத்தடிகளை இரண்டு நாட்களுக்கு முன்னர்தான் வாங்கினனே. அந்த இரண்டு

கபிட்டுத்தடிகளும் சிதிலமாக தரையில் இப்போ சிதறிக் கிடந்தன. அவகளைக் கபி டி

அள்ள இன்னும் ஒரு கபிட்டுத்தடி வாங்க வணே டிய நிலை எனக்கு வந்திருந்தது.

கபிட்டுத்தடிகள் முறிந்ததால் வேறு ஏதாவது கையில் சிக்காதா என என மகன் அங்கும்

இங்குமாகத் தேிக் கொண்டிருந்தான். கதவாக்குப் பக்கத்தில் நான் ஒழித்து வதைத்

கட்பில் சட்டம் அவனது கண்ணில் பட்டு விடும்போது என்ற பயம் ஒரு கணம் எனக்கு

வந்து போனது. அவன்

து

கையில் ஏதும் கிடப்பதற்கு முன்னர் நல்ல வேளையாக பொலிஸ் வந்து விட்டது.

இரண்டு பொலிஸ் காரர்கள் வந்திருந்தார்கள்.

பொலீஸைக் கண்டதும் நான் எழுந்து கொண்டனே. யரே மன்காரனால் எழுந்து

கொள்ள முடியவில்லை. தரையிலே அப்படியே படுத்துத் திருந்தான். இரண்டு பொலிஸும்

சரேந்து அவனதைத் திக் கி நிறுத்தினார்கள்.

"Ich habe in die Hose gemacht" (காற் சட்டையோடு போயிற்றனே) என்று பரிதாபமாக

பொலீஸைப் பார்த்துச் சொன்னான். இரண்டு பொலிஸ் காரர்கள் முகத்திலும் சிரிப்பு

வந்து போனது. மரண பயம் வரும் போது உடல் கழிவுகளை வெளியற்றி விடும் என

எனக்குத் திரியும். அந்தப் பயம் யரே மன்காரனுக்கு வந்திருந்தது திரிந்தது. ஒரு

பொலிஸ் அவனை கதைத் தாங்கலாக வெளியே அழைத்துப் போனார். மற்றையவர் நடந்த

சம்பவங்களை என்னிடம் கேட்டுக் குறிப்படுத்துக் கொண்டார்.

வெளியே போயிருந்த பொலிஸ் தனியாகத் திரும்பி வந்தார். வந்தவர் எனக்கு ஒரு

பிரசங்கமே வதைத்தார். "அநகேமான யரே மனிய ஆண்கள் வளெளிக் கிழமமை மாலபைப் பொழுதுதெ மகிழ்ச்சியாகக் களிப்பார்கள். அதற்கு **Herren Abend** (ஆண்களின் மாலபைப் பொழுது) என்று சொல்வார்கள். வார விடுமுறை வருவதால் வளெளி மாலபை ஆண்கள் தங்கள் வலேகைகளைப் பண்படுத்து மகிழ்ந்திருக்க **Bar** இல் ஒன்று கபிபியர் அருந்தி அளவளாவிக் களித்திருப்பார்கள். இன்று வளெளிக் கிழமமை அதுதான் அவர் அதிகமாகக் கூடித்திருக்கிறார். அவர் வசிப்பதும் நீங்கள் இருக்கும் இதே கூடியிருப்பதுதான். மலே மாடியில் கூடும்புத்தோடு வசிக்கிறார். போதையில் வந்ததால் தன் வீட்டு என்று நினைத்து உங்கள் வீட்டுக்குத் தவறுதல் இரூக்கிறார். உள்ளே ஆள் அரவம் கேட்டும் கதவு திறக்காததால் சினம் கொண்டு பலமாகத் தட்டி இரூக்கிறார். அத்தோடு ஒரு ஆண் குரலும் உள்ளிருந்து கேட்டதால், தான் "பாரு"க்குப் போயிருந்த சமயம் பார்த்து தனது மனைவி வேறு ஒருவரோடு உள்ளே இருப்பதாகத் தவறாக நினைத்து கதவை உதகைக் ஆரம்பித்திருக்கிறார். கதவில் ஓட்டை விழுந்த பொழுது அதன்படிக உள்ளே உங்கள்கைக் கண்டதால் தன் வீட்டில் ஒரு ஆண் இருப்பது உறுதியாகி, கோபத்தில் கதவை முழுவதும் உடத்து உள்ளே வந்திருக்கின்றார். மற்றும் படி உங்களதைத் தாக்கவோ அல்லது வேறு நோக்கம் கொண்டோ அவர் உங்கள் வீட்டுக்குத் தவறு உடகைக் கவில்லை. உங்கள்குக்கான இழப்புகளை நாளடைவில் பசீ முடிவா சயத்து கொள்ளலாம். இல்லலை இதனைக் கூற்றமாகப் பதியத்தான் வேண்டாமானால் சொல்லுங்கள் எழுதிக் கொள்கிறோம்" என்றார்.

"இனி ஒரு தடவை இந்த மாதிரியான பிரச்சனை இவரால் வராது என்றால் எனக்குச் சரிதான்" என்றனே. "நல்லது" என்று சொல்லி விடப்பெற்றுக் கொண்டு வளெளியே நின்று யரேமன் காரணை அவனது வீட்டுக்கு அழைத்துக் கொண்டு போனார்கள். உடனே திருந்த கதவை தற் காலிகமாக ஒரு பலகை வதைத்து மபி அன்றையே இரவா தபிங்கா இரவாகக் கழித்தோம். மற்றுநாள் காலையிலேயே புதுக் கதவு வந்திருந்தது. உடனேயே பொருத்தி விட்டும் போனார்கள், மதியம் அளவில் அழைப்பு மணி அடித்தது, திறந்து பார்த்தால் பிங்காத்தோடு புன்னகை தவழ யரேமன் காரணை நின்று கொண்டிருந்தான். "மனைத்துக் கொள். மதுபோதையில் நடந்து விட்டது. உனது வீட்டுக்குக் கதவுக்கான சிலைவா நானே ஏற்றுக் கொண்டிருக்கிறேன். இப்பொழுது பொருத்தி இரூக்கும் இந்தக் கதவு முன்னர் இருந்ததைவிட பலமானது" என்றான்.

"உததைதால் உடையுமா, மாட்டாதா என்று இன்னுமொரு தடவை வந்து முயற்சிப்பாயா?" என்று நான் கேட்ட பொழுது சிரித்துக் கொண்டே தலையை ஆட்டி மறுத்தான். நடந்து போன நிகழ்வை வழக்கென்று பதியாமல், விடயத்தைச் சமூகமாக நான் முடித்தமைக்கு மீண்டும் ஒரு தடவை நன்றி சொல்லிவிட்டுப் போனான்.

இது நடந்து இப்பொழுது முப்பது வருடங்களுக்கு மலோகி விட்டன. இன்றுள்ள நிலமையில் வளெளிக் கிழமமைகளில் **Herrenabend** என்று ஒன்று இரூக்கின்றதா என்று எனக்குத் தெரியவில்லை. அன்று கிழக்கு - மறே கு எனப் பிரிந்திருந்த யரேமனி இப்பொழுது ஒரு குடகைக் குள் பயணிக் கிறது. நான் யரேமனிக் கு வந்த காலத்தில் யரேமனியர்கள் தங்களதைத் தாக்கி விடுவார்கள் என்று அகதிகளாக வந்தவர்கள் பயம் கொண்டிருந்தார்கள். இப்பொழுது அகதிகளாக வந்தவர்கள் தங்களதைத் தாக்கி விடுவார்கள் என்று யரேமனியர்கள் அச்சப்பட்டும் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

சமீபத்தில் எனது இளைய மகனின் திருமணத்தின் பின்பணை வீட்டார் தந்த

விருந்தில் கலந்து கொண்டிருந்தோம். மகனின் மாமனார் ஒரு பொலிஸ் அதிகாரி. அதிகாரிக் கான எந்தவித பந்தாவும் இல்லாமல் இயல்பாக என்னுடன் அகதிகள் பிரச்சனை பற்றி உரையாடினார். விருந்து இருபகக் கும் இருக்கின்றதுதானே? இப்பொழுது எங்களின் முறை. "நாங்கள் உங்களை விருந்துக்கு அழைப்பதற்கான திகதியை உங்களுக்கு வசதியான நாளைப் பார்த்து நீங்கள் சோல்லங்கள்" என்றனே. சற்று ஏற இறங்க என்னைப் பார்த்து விட்டுக் கேட்டார், "பாதுகாப்புக் கருதி வீட்டுக்குக் கமரா பட்டி இருக்கிறீர்கள் தானே?"

யேர்மனியில் ஒவ்வொரு மீன்து நிமிடங்களும் ஒரு வீட்டு உடைக்கப்பட்டு, களவாடப் படுகிறது என்ற தகவலை நான் அறிந்திருக்கிறேன். அவர் ஒரு பொலிஸ் அதிகாரி என்பதால் நாட்டில் நடக்கும் களவாடப் பிரச்சனையை மனதில் வைத்துக் கேட்கிறார் என்று நினைத்து, 'கமரா பொருத்தி இருக்கிறேன்' என்றனே. என்பதிலைக் கேட்டு அவரது முகத்தில் சிரிப்பு வந்து போனது. நான் நினைத்துப் போல் இல்லாமல் அவரது களை விக் கான அர்த்தம் அடுத்து வந்த அவரது வார்த்தைகளில் புரிந்தது.

"என் கேட்கிறேன் என்றால் முப்பது வருஷத்துக்கு முன்னால் நடந்த சம்பவம் ஒன்று இன்னும் என் கண்களில் நிற்கிறது. எனக்கும் அது போல் நடந்து விடக்கூடாது என்ற எச்சரிக் கையிலேயே கேட்கிறேன். முப்பது வருஷங்களும் முன்பு, அதுதான் ஒருத்தன் கதவை உடைத்து உள்ளே வர நீங்கள் அவனை நிலத்தில் வீழ்த்தி அவன் மதுகில் ஏறி இருந்தது..., " சோல்ல வந்ததை இடை நிறுத்தி விட்டு என்னைப் பார்த்தார்.

"அது எப்படி உங்களுக்கு தெரியும்?"

"முப்பது வருஷங்களும் முன்பு நான் ஒரு சாதாரண பொலிஸ் உத்தியோகத்தர். அன்று உங்கள் வீட்டுக்கு வந்த இரண்டு பொலிஸில் நானும் ஒருவன்"

"ஆச்சரியமாக இருக்கிறதே, நாங்கள் முன்னரே சந்தித்துக் கொண்டவர்களா?"

சிரித்துக் கொண்டே அவர் சொன்னார், "எதற்கும் பில் அபிக்கிறேன் கமராவில் பார்த்துவிட்டு கதவைத் திறவாங்களே"

வாழ்க்கையில் பின்னாளில் சந்தித்துக் கொள்ளப் போகும் ஒருவரை எங்களை அறியாமல் முன்னரே எதேச்சையாக சந்தித்துக் கொள்கிறோம். மீண்டும் அந்த முகம் கண்ணெதிரே வந்து நின்று. "என்னைத் தெரியலயா?" என்று கேட்கும் போது ஆச்சரியமாகத் தான் இருக்கிறது.

- □□□□□□□□□□□□□□□□
15.09.2016